

Arrest

nr. 189 890 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 mei 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoeker en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verzoeker op 31 maart 2016 een visum verstrekten.

1.3. Verzoeker wordt op 30 mei 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 3 juni 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening. De Italiaanse overheden worden, overeenkomstig artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening, geacht in te stemmen met het overnameverzoek wegens het laten verstrijken van de antwoordtermijn.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De Raad wijst op de bepalingen van artikel 29 (1) en (2) van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Een overdracht van een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat dient aldus in beginsel plaats te vinden uiterlijk binnen een termijn zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid van de Dublin III-verordening opschortende werking heeft. Deze termijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Bij het verstrijken van deze termijn vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Nu niet blijkt dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dient te worden aangenomen dat in casu de termijn van overdracht een aanvang nam met de aanvaarding van het overname-

verzoek. In casu dateerde het overnameverzoek van 3 juni 2016 en gold overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening een antwoordtermijn van twee maanden. Italië liet deze antwoordtermijn verstrijken zonder reactie, hetgeen gelet op artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening gelijkstaat met de aanvaarding van het overnameverzoek. De termijn van overdracht nam aldus een aanvang op 3 augustus 2016. Het is aldus onmiskenbaar dat thans de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hij maakte een uittreksel uit de registers over waaruit blijkt dat verzoeker sinds 17 mei 2016 stond ingeschreven op het adres van een opvangcentrum te Houthalen-Helchteren, hij op 14 oktober 2016 een zogenaamde "*Dublin plaats*" kreeg toegekend in Arendonk doch hij hier op 15 oktober 2016 niet opdaagde en hij vervolgens op 7 november 2016 werd afgevoerd van ambtswege. Hij maakte ook een schrijven over, gedateerd op 29 november 2016 en gericht aan de Italiaanse autoriteiten, waarin wordt meegedeeld dat de termijn voor overdracht is verlengd tot achttien maanden, omdat verzoeker zou zijn ondergedoken. Verweerder stelde met betrekking tot deze stukken: "*Geen nieuwe info inzake verblijfsstatuut. Gevlucht-verdwijning?*"

Verweerder is aldus de mening toegedaan dat in casu de termijn van overdracht is verlengd tot achttien maanden gelet op een onderduiken van verzoeker. Ter terechtzitting betwist verzoeker dat hij zou zijn ondergedoken. Hij wijst op het gegeven dat hij in zijn verzoekschrift van 7 november 2016 zijn verblijfsadres heeft meegedeeld. Hij is van mening dat de termijn van overdracht is verstreken, waardoor België bevoegd is geworden voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat verweerder op 29 november 2016 een onderduiken van verzoeker vaststelde, omdat hij op 15 oktober 2016 niet opdaagde in de hem door Fedasil toegewezen "*Dublin plaats*" en hij op 7 november 2016 van ambtswege werd afgevoerd uit de registers. Verweerder betwist evenwel niet dat verzoeker in het thans voorliggend verzoekschrift ingediend op 7 november 2016 – verzoekschrift dat het bestuur op 10 november 2016 ter kennis werd gebracht – melding maakte van zijn verblijfsadres in België. Met name gaf verzoeker aan te verblijven op een adres te Antwerpen. In de nota met opmerkingen van 17 november 2016 wordt dit opgegeven adres van woonst ook vermeld, hetgeen normaal bevestigt dat verweerder kennis heeft kunnen nemen van dit adres. Vóór 29 november 2016 – datum waarom een vermeend onderduiken werd vastgesteld – alsook ruimschoots voor het verstrijken van de termijn van overdracht van zes maanden op 3 februari 2017, kreeg verweerder aldus kennis van het verblijfsadres van verzoeker sinds zijn vertrek uit het opvangcentrum in Houthalen-Helchteren. Verweerder kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet voorhouden dat hij sinds de afvoering van ambtswege geen enkele nieuwe informatie verkreeg inzake het verblijf van verzoeker. Er blijkt niet dat het bestuur overging tot enige woonstcontrole op het adres van woonst zoals weergegeven in het inleidende verzoekschrift, al dan niet in het kader van een poging om over te gaan tot een gedwongen overdracht. Ter terechtzitting wijst verweerder er nog op dat de afvoering van verzoeker uit de registers dateert van na het indienen van zijn verzoekschrift. Er blijkt evenwel niet dat dit gestelde op juiste feitelijke gronden berust, waar in werkelijkheid deze beide dienen te worden gesitueerd op dezelfde datum, met name 7 november 2016. Daarenboven blijkt aldus in casu geen indicatie dat verzoeker niet of niet langer werkelijk op het in het verzoekschrift opgegeven adres zou verblijven. De Raad merkt in dit verband op dat dient te worden aangenomen dat de afvoering uit de registers het gevolg was van het gegeven dat verzoeker zich niet aanmeldde in de hem toegewezen opvangplaats in Arendonk terwijl hij op dat ogenblik evenmin op een ander adres officieel stond ingeschreven, doch dit niets afdoet aan het gegeven dat verzoeker zijn feitelijke verblijfsadres alsnog – en dit zowel vóór 29 november 2016 als ruim voor het verstrijken van de termijn van overdracht van zes maanden op 3 februari 2017 – kenbaar heeft gemaakt aan de Belgische autoriteiten en verweerder niet aangeeft enige woonstcontrole te hebben doorgevoerd. Het gegeven dat verzoeker zich niet officieel liet inschrijven op dit adres in Antwerpen maakt nog niet dat hij aldaar niet werkelijk verblijf hield/houdt. Een loutere afvoering van ambtswege of het niet langer officieel zijn ingeschreven in de registers volstaat nog niet opdat ook sprake is van onderduiking, te meer waar verzoeker wel degelijk een verblijfsadres kenbaar heeft gemaakt. In de hierboven geschetste omstandigheden maakt verweerder niet hard dat er in het geval van verzoeker daadwerkelijk sprake was van onderduiking of van een onttrekking aan de autoriteiten opdat een Dublinoverdracht niet zou kunnen plaatsvinden.

De Raad stelt derhalve vast dat de verlenging van de termijn tot achttien maanden d.d. 29 november 2016 niet rechtsgeldig is en dat bijgevolg slechts een termijn van overdracht gold van zes maanden, die is verstreken. Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is, overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgegaan op de Belgische autoriteiten. Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag of van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing werd verbonden.

De rechtstoestand van verzoeker is aldus ook gewijzigd aangezien de Italiaanse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven.

In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de thans bestreden beslissingen. Ter terechtzitting betwist verzoeker dit gegeven ook niet.

2.3. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS